

Vážená paní

Mgr. Dana Roučková

ředitelka odboru pracovněprávní
legislativy

Ministerstvo práce a sociálních věcí

P r a h a

V Praze dne 9. 1. 2018

Č.j.: MZDR 53650/2017-8/LEG

MZDRX0115LIA

Vážená paní ředitelko,

k Vašemu dotazu, který zdravotnický pracovník je příslušný k indikaci léčebné rehabilitace, jenž jsme obdrželi dopisem č. j. MPSV-2017/239876 ze dne 1. 12. 2017 a jímž navazujete na Váš dotaz (dopis č. j. MPSV-2017/220948-52) týkající se léčebně rehabilitační péče ve vazbě na bod 1 písm. a) přílohy k nařízení vlády č. 590/2006 Sb. a odpověď MZ (dopis č. j. MZDR 53650/2017-4/LEG), Ministerstvo zdravotnictví sděluje následující:

Domníváme se, že i tento dotaz se týká jednoho z druhů zdravotních služeb, a to léčebně rehabilitační péče (§ 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách). Na tento dotaz nelze odpovědět jednoznačně, protože způsobí k indikaci léčebně rehabilitační péče jsou zdravotničtí pracovníci (lékaři i nelékařská povolání) v celé řadě „odborností“, a to v návaznosti na zdravotní stav a zdravotní potřeby pacienta a druh a formu poskytované zdravotní péče. Totéž platí pro poskytnutí zdravotní péče spočívající v léčebně rehabilitační péči.

Obecně lze konstatovat, že léčebně rehabilitační péči indikuje ošetřující lékař pacienta (§ 3 odst. 2 zákona č. 372/2011 Sb.). Rovněž však není vyloučeno, aby s ohledem na zdravotní stav pacienta léčebně rehabilitační péči indikoval i jiný zdravotnický pracovník – nelékař, např. fyzioterapeut., a to i přímo při návštěvě pacienta, jde-li např. o chronické potíže a pacienta má již v péči.

Není zcela jasné, kam Váš dotaz směřuje. Pokud jde o záměr řešit „podvodné“ jednání některých zaměstnanců požadujících pracovní volno podle bodu 1 písm. a) přílohy k nařízení vlády č. 590/2006 Sb. a vymezit „odbornosti“ zdravotnických pracovníků, kteří jsou oprávněni

indikovat léčebně rehabilitační péči, máme za to, že tak nelze postupovat. Není zřejmé, jak by zaměstnanec „odbornost“ zdravotnického pracovníka prokazoval, resp. prokazoval existenci indikace, její oprávněnost a kým byla provedena. Taková povinnost pacientovi ani není uložena. Stejně tak zdravotnický pracovník nemá povinnost vybavit pacienta „potvrzením“ o své „odbornosti“ a s tím související způsobilosti danou zdravotní péči indikovat. Obvykle se „dokladuje“ návštěva poskytovatele zdravotních služeb“, čemuž svědčí i znění bodu I písm. a) přílohy nařízení vlády č. 509/2006 Sb. („...vyšetření nebo ošetření provedeno ve zdravotnickém zařízení...“).

Rovněž máme za to, že pro zaměstnavatele za účelem poskytnutí pracovního volna zaměstnanci podle výše zmíněného nařízení vlády není stanoveno oprávnění zjišťovat, resp. po zaměstnanci požadovat prokázání způsobilosti zdravotnického pracovníka indikovat nebo poskytnout danou zdravotní péči. Považujeme za nutné upozornit, že takové zjišťování by podle našeho názoru bylo narušením soukromí zaměstnance (zásah do ochrany jeho osobních údajů, a to citlivých), neboť by zaměstnavatel při získávání informací o „odborné“ způsobilosti zdravotnického pracovníka se vši pravděpodobností získal i informace o zdravotním problému pacienta.

Závěrem konstatujeme, že léčebně rehabilitační péči jako jeden z druhů zdravotní péče poskytují poskytovatelé zdravotních služeb prostřednictvím zdravotnických pracovníků (§ 11 odst. 1 a 3 zákona č. 372/2011 Sb.; viz též např. § 2 odst. 1 zákona). Léčebně rehabilitační péči je třeba odlišit od péče o zdraví, kterou poskytují právnické nebo fyzické osoby na základě živnostenského oprávnění (maserské salony, rehabilitační a kondiční cvičení, apod.). V takovém případě nejde o zdravotní služby, resp. o zdravotní péči.

S pozdravem

Mgr. Lucie Krausová
ředitelka legislativního odboru